

פתיחה לערב אלתרמן

"רחוב לוחם, שותת שקיעות של פטל"
"שוקט העץ באודם עגילים"
"באור ובגשם העיר מסורקת"
"ובוהק הסכין בעין החתולים".

"הירח על כידון הברוש"
"לוהט כנשיקת טבחת"
"ו"הלבנה חולצת שד"
"כמו שמחת תוגות זורחת"

"גם אם אתך אינני, אתך עד תום"
"פתאומית לעד, עיניי בכ הלומות"
"אני אתך עד תום, עם פרח בר אדום"
"ה"תאלמי אותי לאלומות"?

(עד כאן מבחר פניניו של המשורר
אשר התיר לי לשחק בשורותיו,
באלו מילותיו:
"לא כל המסופר חשוב
הרבה מן החשוב חסר,
גם הדבר הכתוב מחדש
מחכה למחבר.")

האם להטוטן מבריק ומאחז עיניים,
או משורר רגיש, חודר?
האם שתיין בודד, מסכן, הלום מיין
או אב אוהב ומאהב קודר?
אם פזמונאי לעת מצוא וחלטוריסט הוא
או אם כותב שירה מדם לבו?
האם כותב מ"טעם", איש פוליטי
או מהמיה המפעמת בחובו?
האם רגיש למצוקתו של הזולת, נותן בסתר,
או שד נועץ שיניים ביריבו?

אולי, כמו "פתאומית לעד" או כמו "שמחת תוגות"
אוקסימורון הוא בדמותו הרבגונית, המסובכת,
לכן, לא ייפלא שהוא ישנו כשהוא אינו
וגם לא שעל אף מותו יוסיף ללכת.

וניגונו, שלא נזנח לשווא, חוזר ושב,
ומלווה כל שעל מחיינו,
שמחת-תוגות המתנגנת בשיריו
אתנו היא. גם הוא – גם אם איננו.